

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/214/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010761
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324010761.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudkýň JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondillovej, v trestnej veci odsúdenej A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvalé bydlisko D., toho času vo výkone trestu odňatia slobody ÚVTOS Nitra – Chrenová, o návrhu odsúdenej na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdenej proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 22.11.2024, sp. zn. 11Nt/16/2024, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdenej A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením z 22.11.2024, sp. zn. 11Nt/16/2024, podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdenej A. B. (ďalej len „odsúdená“) na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 2T/90/2020, nakoľko nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku. (ďalej len „napadnuté uznesenie“)

Odsúdená ihneď po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí okresného súdu voči tomuto uzneseniu podala sťažnosť. Prokurátor sa vzdal práva na podanie sťažnosti.

Odsúdená prostredníctvom obhajkyne JUDr. Martiny Košútovej odôvodnila sťažnosť podaním doručeným okresnému súdu dňa 2. decembra 2024.

Podľa odsúdenej je výrok napadnutého uznesenia v rozpore s jeho odôvodnením.

Odsúdená v sťažnosti opísala rozsudok vo veci okresného súdu sp. zn. 2T/90/2020 a uviedla, že jej odvolanie voči tomuto rozsudku bolo odvolacím súdom zamietnuté. Návrh na povolenie obnovy konania odôvodnila tým, že vyšli najavo nové skutočnosti. Vo veci okresného súdu sp. zn. 2T/90/2020 bolo dňa 5. septembra 2024 vykonané verejné zasadnutie, ktorého predmetom bolo preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny Trestného zákona podľa § 438k odsek 7 Trestného zákona v spojení s § 405a a nasl. Trestného poriadku, pričom okresný súd vo veci vo vzťahu k trestu rozhodol rozsudkom z 5. septembra 2024, kde však nepostupoval správne, keď jej nezapočítal už vykonaný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky do novo uloženého trestu. V doplnení návrhu na povolenie obnovy konania odsúdená poukázala na to, že okresný súd nepostupoval správne, keď jej novo uložený trest ukladal podľa Trestného zákona účinného do 5.8.2024, kde jej pri prevahe priťažujúcich okolností obligatórne zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby, avšak podľa odsúdenej mal okresný súd postupovať podľa nového Trestného zákona, ktorý bol pre odsúdenú priaznivejší. V tomto smere odsúdená poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/7/2024 z 15. augusta 2024, kde súd napriek právoplatnosti výroku

o vine, pri výroku o treste postupoval podľa novšieho Trestného zákona, ktorý bol pre obžalovaného priaznivejší. Odsúdená sa nestotožnila ani so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko mala za to, že podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona mohla byť zaradená do iného stupňa stráženia.

Ďalej odsúdená namietala právnu kvalifikáciu skutku ako trestného činu porušovania domovej slobody, keďže neoprávnene nevnikla do obydlija poškodenej. Podľa odsúdenej nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody.

Odsúdená navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátor sa k písomným dôvodom sťažnosti odsúdenej nevyjadril.

Spis bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) riadne predložený na rozhodnutie o podanej sťažnosti 18. decembra 2024.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 odsek 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podala odsúdená sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdenej nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce napadnutému výroku, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu žiadne pochybenia. O návrhu odsúdenej bolo rozhodnuté v primeranej lehote na verejnom zasadnutí, po predchádzajúcom výsluchu odsúdenej, za prítomnosti jej obhajkyne substitučne zastúpenej splnomocnencom, pri dodržaní lehôt na prípravu verejného zasadnutia. Okresný súd taktiež postupom v súlade s Trestným poriadkom vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vyhlásené rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

K obnove konania je potrebné uviesť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku, či trestného rozkazu.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku,

alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 Trestného poriadku). Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980).

Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného

ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Zároveň platí, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len dôkazy kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom toto posúdenie je výlučne úlohou rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Možno tak uzavrieť, že účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Vyššie popísaný stav v predmetnej veci nenastal.

Po preskúmaní spisového materiálu a sťažnosti odsúdenej dospel aj krajský súd k záveru, že zákonné podmienky podľa § 394 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania v trestnej veci odsúdenej vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 2T/90/2020 neboli splnené. Správne preto postupoval okresný súd, keď návrh odsúdenej na povolenie obnovy konania zamietol.

Vo veci okresného súdu sp. zn. 2T/90/2020 bola na odsúdenú dňa 9. októbra 2020 podaná obžaloba za tri skutky, a to v bode 1 kvalifikované ako zločin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno b), f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno f) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, v bode 2 kvalifikované ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno f) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona a v bode 3 kvalifikované ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno k) Trestného zákona.

Odsúdená na hlavnom pojednávaní dňa 3. februára 2021 vo vzťahu ku všetkým trom skutkom obžaloby urobila vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal a po vykonaní dokazovania k výroku o treste okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorým odsúdenú uznal za vinnú zo všetkých troch skutkov a odsúdenej za skutok v bode 1 uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a za skutky v bodoch 2 a 3 jej uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/89/2020. Odvolanie odsúdenej proti tomuto rozsudku do výroku o treste bolo uznesením Krajského súdu v Trnave zo 6. apríla 2021, sp. zn. 3To/26/2021, zamietnuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že odsúdená trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so započítaním väzby za skutok v bode 1 citovaného rozsudku vykonala dňa 5. mája 2023 a uvedeného dňa nastúpila výkon súhrnného trestu za skutky v bodoch 2 a 3 vo výmere 4 roky a 6 mesiacov s predpokladaným koncom trestu dňa 3. novembra 2027.

V súvislosti v novelou Trestného zákona účinnou od 6.8.2024 okresný súd v danej trestnej veci v súvislosti s doposiaľ odsúdenou nevykonaným trestom odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov preskúmal právoplatný rozsudok sp. zn. 2T/90/2020 postupom podľa § 405a a nasl. Trestného poriadku, keďže v dôsledku zmeny zákona došlo k zániku trestnosti činu.

Okresný súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. septembra 2024 rozsudkom postupom podľa § 405b odsek 1 druhá veta Trestného poriadku uložil odsúdenej podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona účinného do 5. augusta 024 v použití § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), m), § 38 odsek 2, 4 a § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. septembra 2024. Odsúdenej bol uznesením z 1. októbra 2024 započítaný do uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov už vykonaný trest od 5. mája 2023 do 1. novembra 2024.

Sťažnostné námietky odsúdenej vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sa týkajú rôznych skutočností, avšak tieto podľa názoru krajského súdu nesúvisia s dôvodmi, pre ktoré je možné obnovu konania povoliť.

Odsúdená v sťažnosti jednak namieta, že jej do novo uloženého trestu po postupe podľa § 405a a nasl. Trestného poriadku nebol započítaný už vykonaný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. K tejto

námietke je najskôr potrebné uviesť, že obnovu konania nie je možné povoliť, len na základe takto uvádzanej skutočnosti odsúdenej. Na rámec tohto krajský súd považuje za potrebné uviesť, že okresný súd postupoval správne, nakoľko v predmetnom konaní mala odsúdená za tri skutky uložené dva samostatné tresty, pričom trest odňatia slobody vo výmere 3 roky odsúdená vykonala 5. mája 2023, takže na tento už vykonaný trest sa nevzťahovala úprava v zmysle § 405a a nasl. Trestného poriadku. Odsúdená ku dňu 6. augusta 2024, kedy došlo k novelizácii Trestného zákona a zániku trestnosti niektorých trestných činov, vykonávala trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov uložený jej v danom konaní za skutky v bodoch 2/ a 3/, pričom okresný súd novým rozsudkom uložil odsúdenej nový primeraný trest vo výmere 18 mesiacov, do ktorého jej mohol zarátať len už vykonanú časť z pôvodného trestu vo výmere 4 roky a 6 mesiacov.

Čo sa týka námietky odsúdenej, že novo ukladaný trest v danej veci postupom podľa § 405a a nasl. Trestného poriadku jej mal byť ukladaný podľa Trestného zákona v aktuálnom znení, nakoľko je to pre ňu priaznivejšie, tak aj k tomuto argumentu odsúdenej treba uviesť, že obnovu konania nie je možné povoliť, len na základe takto uvádzanej skutočnosti odsúdenej.

Vo vzťahu k ukladaniu nového trestu postupom podľa § 405a a nasl. Trestného poriadku možno uviesť, že účelom hmotnoprávných i procesnoprávných ustanovení upravujúcich postup súdu v prípade rozhodovania o ešte nevykonaných trestoch, ktoré boli ukladané za trestné činy ktorých trestnosť činu neskôr zanikla v dôsledku zmeny zákona, je poskytnúť „benefit“ osobám, ktoré ako právoplatne odsúdení páchatelia trestnej činnosti ešte nevykonali uložený trest a počas jeho vykonávania prišlo k takej zmene zákona, následkom ktorej už čin, pre ktorý boli odsúdení, nie je trestným. Týmto benefitom nie je možnosť opätovného rozhodovania a prehodnocovania výrokov o vine, či treste už právoplatne odsúdených páchatel'ov, ale „len“ rozhodnutie o tom, že sa doposiaľ nevykonaný a ešte vykonávaný trest nevykoná. Spôsob, akým sa zrealizuje zámer zákonodarcu a ako sa má želaný cieľ dosiahnuť v prípade odsúdených, ktorí vykonávajú trest za trestný čin, ktorého trestnosť zmenou zákona zanikla, ako trest samostatný, je popísaný v štvrtom diele ôsmej hlavy Trestného poriadku označenej ako „Preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona“, pričom nevzbudzuje polemiky a nevytvára aplikačné problémy tak, ako je to v prípade vykonávania súhrnného trestu (prípadne aj úhrnného) za trestné činy, pri ktorých – ale pozor, nie pri všetkých – zanikla trestnosť činu. Je to tak z dôvodu, že zákonodarca postupoval v prípade novej právnej úpravy v princípe odlišne u osôb vykonávajúcich trest samostatný od osôb vykonávajúcich trest súhrnný (či úhrnný). Ako bolo uvedené vyššie, v prípade výkonu samostatne uložených trestov ustanovil, že benefit bude poskytnutý formou rozhodnutia súdu uznesením o nevykonaní trestu. Avšak v prípade výkonu úhrnného či súhrnného trestu zákonodarca umožnil, aby aj bez pochybenia súdu uložený právoplatný trest bol zrušený a aby bol „znova“ uložený trest, tentoraz primeraný trest za zostávajúce zbiehajúce sa trestné činy, pri ktorých nezaničila trestnosť činu. Napriek skutočnosti, že takýmto postupom sa potom „ruší“ aj trest uložený za trestný čin, ktorého trestnosť zmenou zákona nezaničila a ukladá sa nový trest (už po zohľadnení toho, že nebude v rámci „nového“ trestu ukladaný trest za trestný čin, ktorého trestnosť už zanikla), je súd názoru, že nie je v tomto prípade oprávnený aplikovať na „zostávajúcu trestnú činnosť“, teda na trest ukladaný za trestný čin, ktorého trestnosť nezaničila, novú právnu úpravu, pretože cieľom takejto právnej úpravy, napriek forme a spôsobu, ktorý zákonodarca v prípade vykonávaných úhrnných a súhrnných trestov zvolil, je rovnako ako v prípade samostatných trestov vysloviť, že odsúdený nevykoná trest za trestný čin, ktorého trestnosť zanikla zmenou zákona, a nie opätovne preskúmať a prehodnocovať jednak právoplatnú vinu, jednak dovtedy právoplatný trest za trestný čin, ktorého trestnosť nezaničila.

Vo vzťahu k námietke odsúdenej k právnej kvalifikácii skutku v bode 2/ ako trestného činu porušovania domovej slobody, je potrebné uviesť, že súd v konaní o povolení obnovy konania neskúma právne otázky, ale rieši to, či vyšli najavo nové skutkové okolnosti alebo dôkazy. Pri obnove konania súd neposudzuje správnosť právneho posúdenia veci. Na to slúži iný mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie.

Vo vzťahu k argumentu odsúdenej, že sa nestotožňuje s jej zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, lebo podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona mohla byť zaradená do iného stupňa stráženia, treba uviesť, že keďže súd nezistil podmienky na povolenie obnovy konania, neprináleží mu ani prehodnocovať prípadné zaradenie odsúdenej do iného stupňa stráženia. Na záver možno zhrnúť, že všetky sťažnostné námietky odsúdenej smerovali k okolnostiam, ktoré sa netýkajú okolností vzťahujúcich sa k obnove konania, keďže odsúdená v návrhu netvrdila, že by vyšli najavo nové skutkové okolnosti, či nové dôkazy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného senát krajského súdu postupom podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdenej na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.